

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Płocku

o zwrot nienależnie opłaconych składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 20 marca 2024 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. akt III AUa 78/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 23 lutego 2023 r. – po rozpoznaniu apelacji ubezpieczonego Z. P. – zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 22 grudnia 2021 r. i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Płocku z dnia 2 marca 2021 r. w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do zwrotu ubezpieczonemu nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 22 lipca 2013 r. w kwocie 43.427,37 zł i na Fundusz P. w kwocie 3.453,06 zł oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 6.300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji, że termin 5-letniego okresu przedawnienia nienależnie opłaconych przez ubezpieczonego składek z tytułu działalności gospodarczej rozpoczął bieg od dnia opłacenia przez niego tych składek (ostatnią składkę opłacono w dniu 10 sierpnia 2013 r.), czyli stosownie do art. 24 ust. 6g pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1230 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) upłynął w dniu 10 sierpnia 2018 r. Sąd Apelacyjny podniósł, że decyzją z dnia 21 września 2015 r. stwierdzono podleganie ubezpieczonego w spornym okresie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie stosunku pracy z S. Sp. j. w K., a następnie decyzją z dnia 18 października 2020 r. stwierdzono, że nie podlega on za ten sam okres obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Wobec tego termin rozpoczęcia biegu przedawnienia należy liczyć od daty uprawomocnienia się decyzji organu rentowego z dnia 18 października 2020 r., ponieważ dopiero doręczenie tej decyzji ubezpieczonemu było zawiadomieniem dokonany przez organ rentowy w rozumieniu art. 24 ust. 6b ustawy systemowej. W konsekwencji wniosek ubezpieczonego z dnia 8 stycznia 2021 r. o zwrot nienależnie opłaconych składek został złożony przed upływem 5-letniego terminu przedawnienia, a więc przysługuje mu zwrot zapłaconych składek za sporny okres. Po pierwsze, w dacie uiszczenia składek sytuacja prawna ubezpieczonego nie była pewna wobec toczącego się sporu sądowego z odwołania od decyzji z dnia 21 września 2015 r., który zakończył się oddalającym to odwołanie wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 4 lipca 2019 r., III U 949/15. Po drugie, przyjęcie koncepcji, że nie podlegają zwrotowi jako przedawnione składki, od których opłacenia minęło 5 lat, prowadziłyby do sytuacji, że sporne składki uległyby przedawnieniu jeszcze przed stwierdzeniem, iż zostały nienależnie uiszczone. Taka wykładnia przepisów powodowałaby, że ubezpieczony, mimo wykazania należytej staranności we własnych sprawach, nie miałby szans wystąpić z wnioskiem o zwrot nienależnie uiszczonych składek.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł organ rentowy, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i jego zmiany przez

oddalenie apelacji oraz zasądzenia od ubezpieczonego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 24 ust. 6b, ust. 6g pkt 1 i pkt 2 ustawy systemowej, przez uznanie, że bieg terminu przedawnienia nienależnie opłaconych składek za sporny okres należy liczyć od daty doręczenia decyzji z dnia 28 października 2020 r. lub też od daty uprawomocnienia się tej decyzji w sytuacji, gdy składki uległy przedawnieniu z dniem 10 sierpnia 2018 r. z mocy prawa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na potrzebę wykładni art. 24 ust. 6g pkt 1 w związku z ust. 6b ustawy systemowej w zakresie użytego w nim pojęcia „zawiadomienia”, z którym ustawodawca wiąże rozpoczęcie terminu przedawnienia nienależnie opłaconych składek. Pojęcie „zawiadomienie o kwocie nienależnie opłaconych składek” uzasadnia przyjęcie, że w zawiadomieniu musi być wskazana kwota nienależnie opłaconych składek, które mogą podlegać zwróceniu. Tymczasem Sąd Apelacyjny uznał, że takim zawiadomieniem jest także decyzja ustalająca, że płatnik składek nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, w okresie, za który składki zostały uiszczone. Ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd Apelacyjny całkowicie dowolnie uznał, że pojęcie decyzji ustalającej brak obowiązku ubezpieczenia społecznego należy utożsamić z pojęciem zawiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 6g i 6b ustawy systemowej, a także pominął treść przepisu art. 24 ust. 6h pkt 4 tej ustawy, który jednoznacznie wskazuje, że wydanie decyzji stwierdzającej brak obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym bieg terminu przedawnienia nienależnie opłaconych składek zawiesza, a nie rozpoczyna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Przed wszystkim tak ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni

przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662 czy z dnia 13 grudnia 2023 r., III USK 60/23, LEX nr 3645286).

Niezależnie od powyższego skuteczne powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Nie można uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Natomiast przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie

to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, LEX nr 2375942; z dnia 2 marca 2012 r., III PK 73/11, LEX nr 1215153; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane. O ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; z dnia 15 maja 2018 r., II CSK 2/2018, LEX nr 2497594). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Oczywiście naruszenie prawa powinno być zatem rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343; z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092 oraz powołane tam orzecznictwo).

W ocenie Sądu Najwyższego, wniesiona skarga kasacyjna nie spełnia zarówno wymienionych wyżej wymogów co do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jak i z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości przedstawiona we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do rzekomej potrzeby wyjaśnienia użytego w art. 24 ust. 6g pkt 1 w związku z ust. 6b ustawy systemowej pojęcia „zawiadomienia”, co ma na celu podważenie stanowiska Sądu Apelacyjnego o uznaniu decyzji z dnia 18 października 2020 r., stwierdzającej niepodleganie przez ubezpieczonego ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej za zawiadomienie, od którego należy liczyć początek biegu terminu przedawnienia nienależny opłaconych składek. Stanowisko skarżącego w tym zakresie opiera się na założeniu, że skoro decyzja ta nie wymienia kwoty nienależnie opłaconych składek, to nie jest zawiadomieniem, o którym mowa w art. 24 ust. 6g pkt 1 w związku z ust. 6b tej ustawy, a w przypadku braku takiego zawiadomienia należało zastosować art. 24 ust. 6g pkt 2 ustawy systemowej, pozwalający liczyć początek biegu 5-letniego okresu przedawnienia nienależnie opłaconych składek od dnia ich opłacenia. Takie założenie powoduje, że sygnalizowana potrzeba wykładni jest pozorna, ponieważ pomija, że wystosowanie do ubezpieczonego zawiadomienia o kwotach nienależnie opłaconych składek jest ustawowym obowiązkiem skarżącego organu rentowego.

Stosownie do wypracowanej przez orzecznictwo wykładni art. 24 ust. 6g ustawy systemowej obowiązek zawiadomienia płatnika o kwocie nienależnych składek aktualizuje się, gdy kwota nienależnie opłaconych składek przekracza dziesięciokrotność kwoty kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 24 ust. 6b ustawy systemowej). Tylko w przypadku, gdy nienależnie opłacone składki nie przekraczają kosztów upomnienia, organ rentowy nie ma obowiązku zawiadamiania płatnika o nienależnie opłaconych składkach, jednak na jego wniosek ma obowiązek dokonania ich zwrotu (art. 24 ust. 6c tej ustawy systemowej). Przepis art. 24 ust. 6b ustawy systemowej stanowi więc jednoznacznie o obowiązku zawiadomienia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie art. 24 ust. 6a tej ustawy mogą być na wniosek płatnika zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Konieczne jest podkreślenie, że art. 24 ust. 6g i art. 24 ust. 6b ustawy systemowej pozostają we wzajemnej relacji i nie można ich wyklądać niezależnie od siebie. Z tego też względu okresu, od którego rozpoczyna

się liczenie terminu przedawnienia, nie można rozpatrywać w oderwaniu od obowiązku organu rentowego zawiadomienia o kwocie nadpłaconych składek (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2023 r., I USKP 37/23, LEX nr 3616757). Podobnie w wyroku z dnia 8 września 2015 r., I UK 405/14 (LEX nr 1809869), Sąd Najwyższy stwierdził, że w razie dokonania przez organ rentowy zawiadomienia, o którym mowa w art. 24 ust. 6g pkt 1 ustawy systemowej, nie ma zastosowania art. 24 ust. 6g pkt 2 tej ustawy. Z przepisów wynika bowiem wyraźnie termin początkowy biegu terminu przedawnienia nienależnie opłaconych składek, gdyż przyjęto w nich, że będzie to albo data otrzymania zawiadomienia o kwocie nienależnie opłaconych składek (art. 24 ust. 6g pkt 1 ustawy systemowej), albo - w razie braku takowego zawiadomienia - dzień opłacenia składek (art. 24 ust. 6g pkt 2 tej ustawy). *Ratio legis* wskazanych przepisów miało na celu między innymi umożliwienie zwrotu nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w sytuacji, gdy żądanie zwrotu nadpłaconych składek jest wynikiem prawomocnego orzeczenia stwierdzającego brak podstawy do opłacenia składek (nienależnego opłacenia składek), które zgodnie z art. 24 ust. 6a ustawy systemowej mogą być zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Ważne jest dostrzeżenie, że płatnik składek może złożyć wniosek o zwrot składek, dopiero po stwierdzeniu przez organ rentowy, że składki zostały nienależnie opłacone. Czyli płatnik składek nie może (skutecznie) złożyć wniosku o zwrot nienależnie opłaconych składek bez stwierdzenia (przed stwierdzeniem) przez ZUS w zawiadomieniu, że składki zostały nienależnie opłacone (art. 24 ust. 6c ustawy systemowej).

Wykładnia ta jest konsekwentnie podtrzymywana w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 9 lutego 2023 r., III USK 91/22 (LEX nr 3525785), zauważył, że procedura zwrotu nienależnie opłaconych składek została uregulowana w ustawie systemowej bardzo szczegółowo. W ocenie Sądu Najwyższego organ rentowy ma obowiązek zawiadomić płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z art. 24 ust. 6a ustawy systemowej mogą być zwrócone, jeżeli kwota zwrotu jest wyższa niż wysokość kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Skoro tak, to na organie rentowym spoczywa obowiązek zawiadomienia płatnika składek o kwocie nienależnie

opłaconych składek, które mogą być zwrócone, to też organ rentowy jest podmiotem odpowiedzialnym za ustalenie, w jakiej kwocie nienależnie opłacone składki powinny być zwrócone (stwierdza nadpłatę). Momentem początkowym procedury zwrotu jest więc zawiadomienie, o którym mowa w art. 24 ust. 6b ustawy systemowej, co potwierdza też brzmienie art. 24 ust. 6g pkt 1 tej ustawy, zgodnie z którym nienależnie opłacone składki ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia otrzymania tego zawiadomienia. Jedyną okolicznością zwalniającą organ rentowy z tego obowiązku, a więc umożliwiającą liczenie okresu przedawnienia według art. 24 ust. 6b pkt 2 ustawy systemowej, jest wysokość składek podlegających zwrotowi, która nie przekracza wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym. Termin przedawnienia roszczenia o zwrot nadpłaconych składek biegnie od dnia opłacenia składek, ale tylko tych składek, co do których organ rentowy nie miał obowiązku zawiadomienia o ich istnieniu, to jest których wysokość nie przekraczała kosztów upomnienia (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku w wyroku z dnia 27 kwietnia 2021 r., III AUa 597/20, LEX nr 3191425). W orzecznictwie podkreśla się, że nie można odczytywać treści art. 24 ust. 6g ustawy systemowej w ten sposób, iż mamy w nim w istocie podwójne określenie początku biegu terminu przedawnienia żądania zwrotu, z ograniczeniem do ustawowego terminu przedawnienia, niezależnie od tego, w jakiej dacie nastąpi zawiadomienie. Takie rozumienie tego przepisu, niewątpliwie korzystne dla organu rentowego, zwalniałoby go z obowiązku dbałości o kontrolowanie prawidłowości wpłat i pozbawiałoby w istocie nałożony obowiązek zawiadamiania o nadpłacie praktycznie jakiegokolwiek znaczenia prawnego, bowiem niezależnie kiedy nastąpiłoby zawiadomienie i tak byłby taki sam okres, za jaki byłoby możliwe żądanie zwrotu (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 listopada 2018 r., III AUa 103/18, LEX nr 2638830 czy z dnia 29 marca 2021 r., III AUa 604/20; LEX nr 3410262; Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 czerwca 2021 r., III AUa 114/21, LEX nr 3290066; Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 października 2022 r., III AUa 511/21; LEX nr 3451082; Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 grudnia 2022 r., III AUa 239/22, LEX nr 3550304).

Skarżący nie przedstawił też odpowiedniego wyводу potwierdzającego walor oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu

art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dla wykazania istnienia przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie się na zarzuty jednej z podstaw skargi kasacyjnej – w rozpatrywanej skardze podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

[ms]